

Др Михаел Винтерхоф (Michael Winterhoff), дечији психолог, код две трећине немачких основаца установио је један, модерни облик психичке незрелости. У својој књизи „Зашто су наша деца тирани“, он показује како васпитање, засновано на партнерству деце и родитеља, спречава развој детета у друштвено-одговорну и радно способну особу. Његово је предвиђање да ће, када буду одрасле, генерације данашње деце постати терет за породицу и друштво.

Парламент: Господине Винтерхоф, пауза је за ручак а ви, уместо да седите негде на сунцу и уживате, дајете овај интервју. Како успевате да себе натерате на то?

Винтерхоф: У овом тренутку се концентришем на наш разговор па мој психички апарат потискује потребу за храном и сном у други план.

Парламент: Пада ли то тешко човеку способном за рад?

Винтерхоф: За човека који жели да живи у друштву то није никакав проблем. Да би радили морате имати развијену психу која је способна да помените импулсе потисне у позадину.

Парламент: Људи из привреде се све више жале да им долазе генерације васпитно-резистентних ученика. Шта ту недостаје?

Винтерхоф: То су особе код којих нису изграђене психичке функције, попут рецимимом контроле фрустрације. Такве ствари се морају учити и тренирати одмалена. Попут читања, писања и рачунања.

Парламент: Како се такве ствари тренирају?

Винтерхоф: Тако што се дете узима као дете. Као створење које на свим пољима мора да учи, сразмерно свом узрасту и способностима, а чији се прохтеви не морају одмах испуњавати. Деци се мора знати рећи“не”, морају им се показивати границе, и стално им се мора понављати.

Само тако је могуће развити психу социјално одговорног и радно-способног човека. До пре 20-так година родитељи су то радили интуитивно.

Парламент: Јесмо ли ту интуицију изгубили?

Винтерхоф: Од почетка 90-тих година почели смо да на децу, већ од најмањег узраста, гледамо као партнере које можемо васпитавати разговором и убеђивањем. За васпитање деце није најважније да она схвате правила већ да им се изгради психа, а тако нешто се не постиже путем разума и ваљаног убеђивања.

То вам је као када играте тенис, а партнер вам стално објашњава правила игре, мењајући их како то њему одговара. Ви покушавате да му објасните да тако не иде али он је и даље упоран. Но ствари су кристално јасне: објашњавањем се нервне ћелије, једноставно, не тренирају.

Парламент: Када објашњавање и убеђивање има смисла?

Винтерхоф: До почетка 90-тих ми смо (у Немачкој) децу гледали као децу, јасно их водили, усмеравали и контролисали. Што су она била старија то смо ми више ишли на убеђивање и више их узимали као одрасле. То је било добро, а данас покушавамо да децу већ од малих ногу васпитавамо објашњавањем и убеђивањем. То је фатално јер деца тако немају никакве шансе за развој.

Парламент: Ви кажете да већина данашње деце стагнира на психичком нивоу двогодишњака. Шта њима заправо недостаје?

Винтерхоф: Поштовање. Свако дете млађе од две и по године не поседује поштовање. Тек после тога оно открива човека преко пута себе, као биће које постоји и има нешто да му каже. То откриће је улазница за детињство и свет људи јер развитак социјалних способности је могућ само прихватањем других.

Парламент: Одакле тај недостатак поштовања?

Винтерхоф: Плашећи се да ће изгубити љубав деце, многи одрасли губе границе у васпитању деце. Некада су баке мазиле децу спремајући им омиљену посластицу, али су их при том терале да перу руке и правилно седе.

И деца су се учила реду. Данас једна бака ако жели да буде вољена не поставља више никаква ограничења. Она своју потребу за признањем пројектује на унуке. То је емоционална злоупотреба и она обрће улоге: одрастао има потребу, а дете би требало ту потребу да задовољи.

Парламент: Али касније, у вртићу и школи, деца се ипак суочавају са ограничењима.

Винтерхоф: Иако то противречи неуролошким законима, данас све више вртића и школа нуди могућност избора. Деца могу слободно да одлучују, рецимо у којој ће радној групи провести преподне, шта ће радити... Она непрекидно одређују и одлучују према своме расположењу иако то у основи спречава њихов развој.

Парламент: Зашто професионалци, попут васпитача и наставника, учествују у томе?

Винтерхоф: Они уопште не примећују да тој деци нешто фали, јер ни они сами ту децу више не подстичу. У основним школама данас се већина ученика више не обазире на учитеље. Али то се уопште не поставља као проблем. Учители су се већ привикли на то да и најједноставније задатке понове више пута. Ако им кажу: "Извадите књигу на клупу", могу само гледати колико мало ученика их је послушало. Доласком на посао ти недостаци испливавају на површину, јер се не дају више ни прикривати нити гурати у страну. Такве социјално незреле особе се једноставно тешко дају уклопити у процес рада.

Парламент: Шта то значи за друштво?

Доба паразита

Пише: Михаел Винтерхоф
четвртак, 30 октобар 2008 18:53

Винтерхоф: У сусрет нам долази једна омладина која је орјентисана само према себи и своме уживању. Она мало доприноси, а пуно кошта. Према једном истраживању из 2004 године, 20% стасталих за рад било је практично радно неспособно и ако мене питате, биће и убудуће. Они ће слабо шта привређивати и биће, вечито, на терету породице и друштва. Живеће само овде и сада, желеће све и одмах, а неће ваљати ни себи ни другима.

Разговор водила: Тања Самротцки

Са немачког превео: Горан Николић

(Парламент – Бон)

<http://www.das-parlament.de/2008/29-30/Thema/21506858.html>